

Ceremoniemeester

Connie

Een dame met pit, blauwgrijze ogen en een goedgevormde 'vooruitzittende' warme stem : voilà Connie Dasseville, die over alles wil vertellen... maar bepaalde secreetjes toch niet aan het klokzeel hangt. Ooit ging ze de straat op tegen kernkoppen. Ze heeft geen rijbewijs, omdat de fiets het voorlopig nog altijd haalt op dwingeland auto en is geen reisfreak om de eenvoudige reden, dat ze er verdorie geen tijd voor heeft. Connie zal niemand de sigaret aanraden... maar voelt zich een 'schuldige' roker omwille van haar geliefde rookstokjes die ze zelf rolt !

De dikke van Dale heeft er geen vrouwelijk equivalent voor, dus steekt men een officieel leider van feestelijkheden dan maar als *mevrouw de ceremoniemeester* in bloes en rok.

Dat overkwam op 1 februari jl. de 34-jarige opsteller Connie Dasseville. Een dame met ruggegraat die weet wat ze wil... en wat ze is: „het college van burgemeester en schepenen heeft mij niet geselecteerd omdat ik een mooi meisje ben, maar heel gewoon omdat men vond dat ik het waard was de taak van ceremoniemeester waar te nemen...”

Als 'kakkernest' werd Connie op 1 oktober 1962 geboren in een gezin dat al twee zonen en een dochter rijk was. Vader Honoré stond al van zijn veertiende met lijf en knuisten in het harde zeemansbestaan en zwoegde in de kustvisserij zo wat dag en nacht om zijn gezin te onderhouden.

Een lot waaraan moeder Godelieve Van Maele evenmin ontkwam: „net als in een mijnwerkersgezin was het *slabeuren* om het kroost groot te brengen. Als vrouw was je veelal alleen... en nooit zeker of 't allemaal veilig zou aflopen. Ik zal wel het overlevingsinstinct van moeder hebben meegekregen. Ik kan goed incasseren en als ik mij ergens in vastbijt, dan lukt het me doorgaan.”

Het zilte nat...

Over vader weet Connie te vertellen dat hij een zeer sterke liefdesband met de zee had. Het zilte nat — al dan niet door baren of getijden getormenteerd — is evenwel in realiteit heel wat minder romantisch dan het beeld dat toeristen en landdrotten er zich van voorstellen. Voor een goede vangst is het iedere nacht een gevecht om de netten binnen te halen... Honoré Dasseville, die tijdens de oorlogsjaren met

een jolletje het zeegat koos om haring en sprotjes te vangen, zou na de bevrijding een eigen boot verwerven. Een schip dat ooit in brand vloog en tijdens een felle storm bijna vastliep.

— Ooit dat gevecht van dichtbij meegemaakt ?

— **Connie Dasseville**: „Ik heb pa eens vergezeld ter kustvisserij. Een fantastische belevenis. In het nachtelijk duister waar het zicht praktisch onmogelijk is, knippert de verlichte kustlijn je uit de verte met kleine spleetogjes toe. Wanneer het visnet wordt bovengehaald, maak je deel uit van een nooit geziene mirakel: uit het niets duiken plots tientallen en tientallen meeuwen op. Tot de lucht er wit van ziet! Schreeuwend storten de vleugeldenden zich op de losgemaakte wriemelende vangst om toch maar een graantje te kunnen meepikken. Alleen wanneer het dek is leeggehaald, verdwijnt de laatste meeuw in het donkere niets. Eenmaal de garnalen gekookt, mocht ik de consumptiegeschikte schaaldiertjes selecteren...”

Hart verloren aan Amadeus Mozart

In tegenstelling met haar extraverte zus is Connie wat meer in zichzelf gekeerd. Je moet dus geen dingen vragen die aan haar zieleroerselen plakken. Omdat ze nooit een preuts ding is geweest, liet ze als stil meisje dan ook moeders nylonkousen of andere hoge hakken onaangeroerd. Ze geeft mee zich in haar meisjesbody kiplekker te voelen!

— Dromen uit je poppentijd ?

— **Connie Dasseville**: „Of ik

schooljuffrouw of zangers wilde worden? Ik heb me als kind nooit veel beziggehouden met de vraag wat ik later zou willen worden. Ergens heeft de muziek me wel altijd geboid. Je moet weten dat ik in het Koninklijk Lyceum als alt deel uitmaakte van een koorje van Aimée Thonon. Omdat de klassieke muziek me aangreep heb ik ook nu nog mijn hart verloren aan Mozart. Ik zing heel graag en al kan ik geen instrument bespelen, toch loop ik ongeremd Amadeus' toonladders op en af!”

Een vleugje jazz en hippe bebop mogen er graag bij, maar oorvliezen verstenende contrabassen zijn zeker aan Connie niet besteed. Geef haar dan maar liever de romantiek van de golden sixties. Wat ze van het Oostendse uitgangseleven vindt? „Ik ben geen uitgaander en trok er zelfs nooit met vriendinnen op uit. Tijdens de recepties heb ik trouwens geen tekort aan sociale contacten. Mijn werk? Da's mijn hart en mijn ziel!”

— Studeerde je gemakkelijk ?

— **Connie Dasseville**: „Dat ging tamelijk vlot, vooral het Engels en het Nederlands lagen me zeer goed. Na het lyceum en regentaat liep ik Gentse Rijkuniversiteit voor moraal en wetenschappen, waarna ik nog een licentie communicatiewetenschappen verwierf, met een grote onderscheiding voor mijn besluitende thesis. Ik heb hierna in Brugge, Knokke-Heist en Blankenberge in het atheneum les gegeven.”

De ceremoniemeester is een mevrouw!

— **Een bagage die vandaag optimaal rendeert ?**

— **Connie Dasseville**: „Omdat ik al altijd gemakkelijk iets op papier kon zetten, komt dit — bij het resumeren of aan kaarten van een actueel onderwerp — mijn huidige post als

ceremoniemeester fameus ten goede.”

Nadat de *ceremonieportefeuille* al van oudsher in mannenhanden was geweest, kende Oostende een radicale ommezwaai toen voortaan een dame de regie van de feestelijkheden op zich zou nemen, nl. ranke Connie Dasseville.

— De lange weg hiertoe ?

— **Connie Dasseville**: „Heel eenvoudig, er was een oproep tot die functie waaraan benevens het sterke geslacht ook dames deelnamen. Je moet weten dat dienstdoend ceremoniemeester Jo Cordier naar zijn opruststelling maar een jaartje meer te lopen had. Wat was ik trots toen het college van burgemeester en schepenen mij er als meest geschikte van tussenuit pikte...”

— Een niet te onderschatten job ?

— **Connie Dasseville**: „Vooraleer ik daadwerkelijk in functie trad, had ik het geluk één jaar op de dienst plechtigheden — *Secretary* — te zijn en al die tijd met mijn ogen kon stelen hoe Jo Cordier die er als ceremoniemeester 18 dienstjaren op had zitten zijn festiviteitentaak waarnam. Ik ben eerlijk: de allereerste keer dat je vóór een groep staat en de magistratuur moet aankondigen, voel je je wel een beetje door doodsangst benepen. Maar door het te doen verbeter je van dag tot dag. Uiteindelijk is het een aanvoelen van wat *kan*, wat *mag* en wat *moet*.”

— Vijf principiële punten van het beroep ?

— **Connie Dasseville**: „Een ceremoniemeester moet zich mordicus sereen houden aan discretie, loyauteit, consequentie, mensenkennis en flexibiliteit...”

Engelse vespers vól impressies...

— **Emancipatie ?**

— **Connie Dasseville :** „Ik werk in een mannenwereld en ben me eigenlijk niet bewust

van discriminatie of emancipatiedrang : ik word in eerste instantie niet behandeld als vrouw, maar wel als collega.”

— **Je bent nochtans een vechter ?**

— **Connie Dasseville :** „Ik ben een vechter en knok als vrouw dan ook als evidentie. Ik kan trouwens niet tegen onrechtvaardigheid, iets wat reeds uit mijn prille schooltijd dateert toen ik onrechtmatige straffen — ook voor medeleerlingen — gewoon niet verdroeg en op zo'n moment leeraars niet ontzag.”

— **Wat is liefde... en geloof je erin ?**

— **Connie Dasseville :** „Luis-ter, liefde is een concept dat elkeen naar zijn eigen believen invult. Wanneer ik, als ceremoniemeester, mensen vóór me zie zitten die 50 jaar lief en leed met mekaar deelden... dan ben ik er van overtuigd dat liefde heus nog bestaat. Wanneer ik hen dan vraag wat het geheim van hun relatie is, dan antwoorden ze steevast : veel kunnen verdragen én van tijd water bij de wijn doen. Hoe ikzelf hartstocht invul ? Mekaar respecteren ; ruimte geven om zichzelf te zijn ; vertrouwen schenken ; interesses delen ; gewoon onnozel doen...”

— **Lady Di...**

— **Connie Dasseville :** „Ik vind het bewonderenswaardig wat deze vrouw tijdens haar nog zo jonge leven op menselijk vlak voor mekaar bracht. Bij het overschouwen van héél dit droevig overlijden begeef ik mij evenwel niet in de goddelijke contreien, waarnaartoe de media ons vandaag dwingend leiden. Ik bezie Lady Di als een mens van vlees en bloed. Er sterven dagelijks honderden mensen waar men niet bij stilstaat, weet je ? De emotie die men rond de verongelukte prinses losmaakt lijkt derhalve meer op een Almachtig Symbool dat sterft, dan wel op een aardse persoon die doodgaat...”